

זוהר הקדוש עם פירוש מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזוה"ק פרשת משפטים

חלק ה - פרשת בשלה

יום	וילגא	מתוק מדבש
ראשון	גג ע"א	תקפג-תקפח
שני	גג ע"ב	תקפח-תקצד
שלישי	גד ע"א	תקצד-תרא
רביעי	גד ע"ב	תרא-תרו
חמישי	נה ע"א	תרו-תריב
שישי	נה ע"ב	תריב-תריח
שבת	נו ע"א	תריח-תרכד

פרשת יתרו תשפ"ב

עלון מס' 167

יו"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

השכינה הגינה על משה וישראל

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדְיָן, רֹבֵי חַיִּיא אָמַר, הֲאִי קָרָא אֵיִת לְאַסְתְּפֵלָא בֵּיהּ, בְּקַדְמֵיִתָּא כְּתִיב אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה, וּלְבָתֵּר כְּתִיב פִּי הוֹצִיא יְהוָה, אֲלֵא רְזָא דָּא אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים, דָּא שְׁמָא דְאַגִּין עַל מֹשֶׁה וְעַל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֲתַעְדִּי מִנְיֵיהּוּ בְּגִלוּתָא, וּלְבָתֵּר שְׁמָא עֲלָאָה אֲפִיק לֹון מִמְצָרִים, דְּהָא שְׁמָא קַדִּישָׁא דְאַפִּיק לֹון בְּרְזָא דִּיּוֹבְלָא הָוָה.

דְּבַר אַחַר, אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה, כַּד אֲתַרְמִי לְנִהְרָא וְכַד שְׁזִיב לֵיהּ מִחֶרְבָּא דְּפַרְעֹה, וְלִישְׂרָאֵל עֲמוֹ, דְּכְתִיב (שמות ב כד) וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֵת נַאֲקָתָם, וּכְתִיב (שם א יב) וּכְאֲשֶׁר יַעֲנֶה אוֹתוֹ בֶּן יִרְבֵּה וְכֵן יִפְרוֹץ.

מתוק מדבש

שערי בינה כדי להוציא את ישראל מ"מ"ט שערי טומאה שהיו כמעט נשקעים בהם במצרים.

הנה בתחילה פירש שהשכינה הגינה על משה וישראל בכלל, ועתה מפרש מה שעשתה לכל אחד בפרט, וז"ש דְּבַר אַחַר פִּירוּשׁ אַחַר עַל מִשְׁכַּח אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה הֵינּוּ כַּד אֲתַרְמִי לְנִהְרָא וְכַד שְׁזִיב לֵיהּ מִחֶרְבָּא דְּפַרְעֹה כְּשֶׁהוֹשֵׁלךְ לַתּוֹךְ הַנְּהַר וְהַשְׁכִּינָה הַצִּילָה אוֹתוֹ, וְכֵן הַצִּילָה אוֹתוֹ מִחֶרְבּוֹ שֶׁל פַּרְעֹה שֶׁנַּעֲשָׂה צוּאָרוֹ כְּעִמּוּד שֶׁל שֵׁשׁ, וּמִשְׁכַּח וְלִישְׂרָאֵל עֲמוֹ הֵינּוּ דְּכְתִיב וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֵת נַאֲקָתָם וַיִּזְכּוּר אֱלֹהִים אֵת בְּרִיתוֹ עִם הָאֲבוֹת וְגַאֲלָם מִמְצָרִים, וּכְתִיב וְכַאֲשֶׁר יַעֲנֶה אוֹתוֹ בֶּן יִרְבֵּה וְכֵן יִפְרוֹץ שֶׁהִרְבָּה אֵת זִרְעוֹ לְמַעַל מִדְּרָךְ הַטְּבַע שֶׁהָיוּ יוֹלְדוֹת שֶׁשָׁה בְּכֶרֶס אַחַד, וְאִמְתִּי שָׁמַע יִתְרוֹ כָּל זֶה, כְּשֶׁהוֹצִיא ה' אֵת יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים וְבָא לְהַתְּגַיֵּר, וְזֶהוּ סוּם הַפְּסוּק כִּי הוֹצִיא ה' וְגו'.

(דף סח ע"א, ובביאורינו כרך ו עמ' יד-טו)

השכינה הגינה על משה וישראל

וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדְיָן, רֹבֵי חַיִּיא אָמַר, הֲאִי קָרָא אֵיִת לְאַסְתְּפֵלָא בֵּיהּ כַּפְּסוּק זֶה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה בּוֹ, בְּקַדְמֵיִתָּא כְּתִיב בְּתַחֲלִילָה כְּתוּב, וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה "אֱלֹהִים" לְמֹשֶׁה, וּלְבָתֵּר וּמִיד אַחֲרַיִךְ כְּתִיב פִּי הוֹצִיא "יְהוָה" אֵת יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים, וְהַקְּשָׁה לְמָה תַּחֲלִילָה כְּתוּב שֶׁם אֱלֹהִים וְאַחֲרַיִךְ שֶׁם הוֹי"ה, וּמִתְרַץ אֲלֵא רְזָא דָּא אֵלֵא סוּד זֶה שְׁכַתוּב אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים שֶׁהוּא שֶׁם הַשְׁכִּינָה, דָּא שְׁמָא דְאַגִּין עַל מֹשֶׁה וְעַל יִשְׂרָאֵל זֶהוּ הַשֵּׁם שֶׁהֵגִין עַל מֹשֶׁה וְעַל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֲתַעְדִּי מִנְיֵיהּוּ בְּגִלוּתָא וְלֹא נִסְתַּלַּק מֵהֶם בְּגִלוּת מְצָרִים, וְהֵגִין בְּעַדָם שֶׁלֹא יֵאָבְדוּ וְלֹא יִכְלוּ בִיד שׁוֹנְאֵיהֶם, וּלְבָתֵּר שְׁמָא עֲלָאָה אֲפִיק לֹון מִמְצָרִים וְאַחֲרַיִךְ שֶׁם הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא שֶׁם הוֹי"ה הוֹצִיא אוֹתָם מִמְצָרִים, דְּהָא שְׁמָא קַדִּישָׁא דְאַפִּיק לֹון בְּרְזָא דִּיּוֹבְלָא הָוָה כִּי שֶׁם הַקְּדוּשׁ שֶׁהוֹצִיא אוֹתָם מִמְצָרִים שֶׁהוּא הַשֵּׁם הוֹי"ה שְׁכַתְּפֹאֲרַת, הִיָּה בְּסוּד הַבִּינָה הַנְּקֹרָא יוֹבֵל שְׁמַנְגָה סוּד הַחֲרוּת, וְאֵז נִפְתַּחוּ כָּל הַחֲמִשִּׁים

כל הברואים הם מעשי ידיו של הקב"ה והעולם צריך להם

זמנא חדא הוה רבי אלעזר אזיל בארְחא, והוה אזיל עמיה רבי חזקיה, חמו חד חוּיא, קם רבי חזקיה למקטליה, אָמר ליה רבי אלעזר שביק ליה לא תקטליני, אָמר ליה והא מלה בישא איהו דקטיל בני נשא, אָמר ליה לרבי חזקיה, והא כתיב (קהלת י"א) אם ישוף הנחש בלא לחש, לא נשיף חוּיא לבר נש עד דלחשין ליה מלעילא, ואָמרי ליה זיל קטיל ליה לפלגיא. וּלְזַמְנֵין פְּמָה דְעֵבִיד הָאֵי, הָכֵי נְמִי שְׁזִיב לְבַר נֶשׁ מִמְּלִין אַחְרָנִין, וְעַל יְדוּי אַרְחִישׁ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא נִסָּא לְבִנֵי נֶשׂא, וְכֹלָא בִּידָא דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא תְּלִיא, וְכֹלָא אִיהוּ עוֹבְדֵי יְדוּי, וְאַצְטְרִיף עֲלֵמָא לְהוּ, וְאֵי לָאו דְאַצְטְרִיף לֹוֹן עֲלֵמָא, לָא עֶבֶד לֹוֹן קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְעַל דָּא לָא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַנְהָגָא בְּהוּ קְלָנָא בְּמַלְי דְעֲלֵמָא, בְּמַלְוֵי וּבְעוֹבְדוּי דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְּה.

הנפלאות שבלוחות שהיה נראה לכל שהם מכתב אלקים

מאן דהוה מסטרא דא הוה קרי בדא אנכי יהו"ה אלהיך, ומאלין אתוון הוה חמי וקרי

מתוק מדבש

כמו כן מציל את האדם מדברים מזיקים אחרים, (כמובא בפ' אמור דף קז ע"א, ובסוף פ' בהר סיני עיי"ש), ועל ידוי ארְחִישׁ קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא נִסָּא לְבִנֵי נֶשׂא וּלְפַעֲמִים עַל יְדוּ עוֹשֵׂה הַקַּב"ה נֵס לְבִנֵי אָדָם, וְכֹלָא בִּידָא דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא תְּלִיא וְהַכֵּל תְּלוּי בִּידוּ שֶׁל הַקַּב"ה, וְכֹלָא אִיהוּ עוֹבְדֵי יְדוּי וְאַצְטְרִיף עֲלֵמָא לְהוּ וְהַכֵּל הֵם מַעֲשֵׂי יְדוּי וְהָעוֹלָם צָרִיךְ לָהֶם, וְאֵי לָאו דְאַצְטְרִיף לֹוֹן עֲלֵמָא לָא עֶבֶד לֹוֹן קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְאֵם הָעוֹלָם לָא הִיָּה צָרִיךְ לָהֶם לָא הִיָּה בּוֹרָא אוֹתָם הַקַּב"ה, וְעַל דָּא לָא בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַנְהָגָא בְּהוּ קְלָנָא בְּמַלְי דְעֲלֵמָא וְעַל דְעֲלֵמָא לְהוּ וְעַל כֵּן אֵין רְאוּי לְאָדָם שִׁינְהַג בְּזִיּוֹן בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם שְׂדַעַת בְּנֵי אָדָם נוֹתֵנֵת שְׂאִינֵם צוֹרֵךְ הָעוֹלָם כְּמוֹ הַנַּחֲשׁ, וְאֵם כֵּן בְּמַלְוֵי וּבְעוֹבְדוּי דְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְּה בְּדַבְרֵי וּבְמַעֲשֵׂי שֶׁל הַקַּב"ה הַמְתִּיחִים אֵלָיו לְבָדוּ וְאִינֵם מְכַלְל עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַשֶּׁפֶל בּוֹדָאֵי שְׂאֵין רְאוּי לְנַהֲגַב בְּהֵם בְּזִיּוֹן. (דף סח ע"ב, ובביאורינו כרך ו עמ' יז-יח)

הנפלאות שבלוחות שהיה נראה לכל שהם מכתב אלקים

מאן דהוה מסטרא דא הוה קרי בדא מי שהיה מצד זה של לוח הימני היה קורא בו אנכי ה' אלהיך שהוא דבור הראשון בלוח הימני, ומאלין אתוון הוה חמי וקרי לא תרצה ומאלו האותיות היה

כל הברואים הם מעשי ידיו של הקב"ה והעולם צריך להם

זמנא חדא הוה רבי אלעזר אזיל בארְחא והוה אזיל עמיה רבי חזקיה פעם אחת היה ר' אלעזר הולך בדרך ור' חזקיה היה הולך עמו, חמו חד חוּיא, קם רבי חזקיה למקטליה ראו נחש אחד וקם ר' חזקיה להרגו, אָמר ליה רבי אלעזר שביק ליה לא תקטליני אמר לו ר' אלעזר עזוב אותו ואל תהרגהו, (והיינו דוקא בשדה ששם מקום מושבם, אבל אם נראה בישוב או בבית על זה אמר ר' שמעון (נמכלתא נשלט יד ג, ורש"י מצ"ל סט) טוב שבנחשים רצוץ את מוחו), אָמר ליה שאל ממנו והא מלה בישא איהו דקטיל בני נשא והלא הוא דבר רע שהורג בני אדם, אָמר ליה ר' אלעזר לרבי חזקיה, והא כתיב אם ישוף הנחש בלא לחש שפירושו לא נשיף חוּיא לבר נש עד דלחשין ליה מלעילא שלא נושך הנחש לאדם עד שמלחשים לו מלמעלה, ואָמרי ליה זיל קטיל ליה לפלגיא ואומרים לו לך הרוג את אדם פלוני, לכן לא ראוי להורגו כי אינו דבר רע שהורג בני אדם בלי שילחשו לו מן השמים, (ובישוב ששם התיירו להרוג נחשים אפילו בשבת, הטעם הוא כי כשאדם הורגם גם הוא ע"י שלחשו לו מלמעלה להציל את עצמו ואת חברו).

ולזמנין פְּמָה דְעֵבִיד הָאֵי וּלְפַעֲמִים כְּמוֹ שֶׁהַנַּחֲשׁ מְזִיק וְהוֹרֵג, הָכֵי נְמִי שְׁזִיב לְבַר נֶשׁ מִמְּלִין אַחְרָנִין

לא תרצח, הוה קרי לא יהיה לך, והוה חמי וקרי לא תנאף, והוה קרי לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא, והוה חמי וקרי לא תגנב, וכלא מסטרא דא, וכך לכלהו, וכדין מסטרא אחרא, וכלהו פלילין דא בדא פהאי גוונא, הדא הוא דכתיב (שם לב טו) מכתב אלהים הוא, מכתב אלהים הוא ודאי.

התורה החזירה את נשמות ישראל למקומן במעמד הר סיני

וייך משה אל העם ויאמר אליהם, רפי יוסי אמר, מאי אמירא דא דכתיב ויאמר אליהם, ולא כתיב מאי קאמר, אמר רבי יצחק, תא חזי, ארחא דעלמא הוא פד אתי חדוותא לבר נש או פד אתי צערא, עד לא ידע מניה לא יכיל למסבל, דהא לפא אתפרח לשעתא, וכד ידע מניה קאים בקיומיה ויכיל למסבל, פל שפן הקא (ני"א והקא לאו הכי) דהא משה אמר לון פל מה דהוה לבתר, ואתקיף לפייהו במלין, ולא יכילו למסבל, פל שפן אי לא אמר לון מידי, ובגין כך ויאמר אליהם בקדמיתא, ואתקיף לפייהו, ולבתר וידבר אלהים, ועם פל דא לא יכילו למסבל.

מתוק מדבש

כתוב מה אמר אליהם, אמר רבי יצחק תירץ ואמר תא חזי ארחא דעלמא הוא בא וראה כי דרך העולם הוא, פד אתי חדוותא לבר נש או פד אתי צערא כשבאה לאדם איזו שמחה או כשבא לו איזה צער פתאום, עד לא ידע מניה לא יכיל למסבל עד שאינו יודע מהי השמחה או הצער אינו יכול לסובלו, דהא לפא אתפרח לשעתא כי הרוח שבלבו פורח ממנו לשעה, וכד ידע מניה קאים בקיומיה ויכיל למסבל וכאשר כבר יודע מה הוא יכול לעמוד בקיומו ויכול לסובלו, פל שפן הקא דהא משה אמר לון פל מה דהוה לבתר כל שכן כאן שמשא אמר להם כל מה שיהיה אח"כ, כמ"ש כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני, ואתקיף לפייהו במלין וחזיק את לבבם בדברים שאמר להם כי מאד גדלה מעלתם לשמוע דברי אלהים חיים, ולא יכילו למסבל ועם כל זה לא היו יכולים לסבול כי פרחו נשמתם, פל שפן אי לא אמר לון מידי כל שכן אם לא היה אומר להם כלום ודאי שלא היו יכולים לסבול, ובגין כך לכן כתוב ויאמר אליהם בקדמיתא בתחילה אמר להם דברי תנחומים ואתקיף לפייהו ונתחזק לבבם, ולבתר וידבר אלהים ואח"כ וידבר אלהים את עשרת הדברות, ועם פל דא לא יכילו למסבל ועם כל זה לא היו יכולים לסבול.

רואה וקורא לא תרצח שהוא דבור הראשון בלוח השמאלי (עי' לקמן דף 5 ע"א כ"ל לא מלמס הוא כנגד אנכי, וכן כל הדברים, ע"ט), וכן הוה קרי לא יהיה לך שבלוח הימיני, והוה חמי וקרי לא תנאף והיה רואה וקורא לא תנאף שבלוח השמאלי, וכן והוה קרי והיה קורא לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא שבלוח הימיני, והוה חמי וקרי לא תגנב והיה רואה וקורא לא תגנב שבלוח השמאלי, וכלא מסטרא דא והכל קרא מלוח הימיני, וכך לכלהו וכך קרא לשאר כל הדברות בלוח הימיני, וכדין מסטרא אחרא וכך היה מצד אחר, דהיינו שבחמשה דברות שבלוח השמאלי היה קורא גם כן את החמשה דברות שבלוח הימיני, וכלהו פלילין דא בדא פהאי גוונא וכולם היו כלולים זה בזה באופן זה, הדא הוא דכתיב מכתב אלהים הוא דהיינו מכתב אלהים הוא ודאי שהכל הכירו שהוא מכתב אלהים. (רמ"ק ומק"מ ומפרשים)

(דף פד ע"ב, ובביאורינו כרך ו עמ' רח)

התורה החזירה את נשמות ישראל למקומן במעמד הר סיני

וייך משה אל העם ויאמר אליהם, רפי יוסי אמר הקשה מאי אמירא דא מה היתה אמירה זו דכתיב ויאמר אליהם, ולא כתיב מאי קאמר שלא

דָּהָא תְּנִינָן, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי חֵיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּד שְׁמַעוּ מַלְּה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּרַחַת נִשְׁמַתֵּיהּ, וְסִלְקַת נִשְׁמַתֵּיהּ דִּישְׂרָאֵל עַד פּוּרְסֵי יִקְרָא דִּילֵיהּ, לְאַתְדַּבְּקָא תַּמָּן, אָמַרְת אֲוֵרִיתָא קַמֵּיה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי לְמַגְנָא הוּינָא מִתְרֵי אֲלֵפֵי שְׁנִין עַד לָא אֲתַבְרֵי עֲלָמָא, לְמַגְנָא פְּתִיב בָּהּ (ויקרא יז יג) וְאִישׁ (דף פה ע"א) אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם, (שם כד טו) וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לְאֹמֵר, (שם כה נה) פִּי לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים, אֲן אֵינוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בָּהּ שְׁעָתָא אַהֲדַרְת אֲוֵרִיתָא נִשְׁמַתֵּיהּ דִּישְׂרָאֵל כָּל חַד וְחַד לְאַתְרֵיהּ, אֲוֵרִיתָא אֲתַקִּיפַת וְאַחֲדִית בָּהּ בְּנִשְׁמַתֵּיהּ לְאַהֲדָרָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים יח ח) תּוֹרַת יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ.

אנכי שבעשרת הדברות כולל כל הנמצאים

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תּוּ תְּנִינָן, אָנֹכִי כְּלָא דְעֵילָא וְתַתָּא, כְּלָא דְעֵלְאִין וְתַתָּאִין, כְּלָא דְחִינָן קַדִּישִׁין דְכְּלִילָן בֵּיהּ, כְּלָא הוּא בְּרָזָא דְאָנֹכִי.

מתוק מדבש

פירושו מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ שהתורה השיבה והחזירה נפשות ישראל למקומן.

(דף פד ע"ב-פה ע"א, ובבבאורינו כרך ו עמ' רח-רי)

אנכי שבעשרת הדברות כולל כל

הנמצאים

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תּוּ תְּנִינָן עוֹד לַמְדִּנּוּ, כִּי כִשְׂאֹמֵר הַקַּב"ה אָנֹכִי רְצָה לומר מציאות עצמותו, והיא מצות אמונת ה' להאמין שהוא המציא את כל הנמצאים, ומלת אנכי היא כְּלָא דְעֵילָא וְתַתָּא כלל של מעלה ושל מטה, דהיינו מציאות המקום למעלה ולמטה שבו נמצאים כל הנבראים שברא הקב"ה ביום ראשון של מעשה בראשית, כמ"ש בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, והוא מקומו של עולם, כְּלָא דְעֵלְאִין וְתַתָּאִין והוא כלל של עליונים ותחתונים, דהיינו עצם הנבראים העליונים והתחתונים הדרים במקומות אלו כולם מתקיימים במציאותו יתברך, ולא תאמר מפני זה שיהיו גם החיצונים נכללים בו ח"ו, לזה אמר כְּלָא דְחִינָן קַדִּישִׁין דְכְּלִילָן בֵּיהּ הוא כלל של חיות הקודש הכלולות בו יתברך, לאפוקי החיצונים שאינם כוללים בו, וקיומם נמצא להם ע"י המצאה רחוקה ממנו, כְּלָא הוּא בְּרָזָא דְאָנֹכִי הכל הוא בסוד של אנכי, כי כשומר הקב"ה אנכי שהיא מלה המדברת בעד עצמות אלהותו, כלל בה כל הנמצאים ואין דבר חוץ מעצמותו.

דָּהָא תְּנִינָן, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָמַר רַבִּי חֵיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כַּד שְׁמַעוּ מַלְּה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּרַחַת נִשְׁמַתֵּיהּ כִּשְׁמַעוּ דְבִירוֹ שֶׁל הַקַּב"ה פְּרַחַת נִשְׁמַתֵּיהּ וְסִלְקַת נִשְׁמַתֵּיהּ דִּישְׂרָאֵל עַד פּוּרְסֵי יִקְרָא דִּילֵיהּ לְאַתְדַּבְּקָא תַּמָּן וְעַלּוּ נִשְׁמַתֵּיהּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַד כִּסָּא הַכְּבוֹד לְהַתְדַבֵּק שֶׁם, כִּי מִשֶׁם נִחְצְבוּ וְחִזְרוּ לְשׁוּרֵשׁ, אָמַרְת אֲוֵרִיתָא קַמֵּיה דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַמְרָה הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַקַּב"ה, וְכִי לְמַגְנָא הוּינָא מִתְרֵי אֲלֵפֵי שְׁנִין עַד לָא אֲתַבְרֵי עֲלָמָא וְכִי בַחֲנָם הֵייתִי שְׁנֵי אֲלֵפִים שָׁנָה עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם, אִם אֵין מִי שִׁיקְבַל אוֹתִי, וְאִם תֹּאמַר שִׁמְשָׁה יִהְיֶה לְגוּי גְדוֹל וְהוּא יִקְבַל אֶת הַתּוֹרָה, עַל זֶה אַמְרָה לְמַגְנָא פְּתִיב בָּהּ וְכִי לְחֲנָם כְּתוּב בְּתוֹרָה וְאִישׁ (דף פה ע"א) אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם, וְעוֹד כְּתוּב וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לְאֹמֵר, וְעוֹד פִּי לִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים הָרִי שֶׁהַתּוֹרָה רְאוּיָה לְהַנְתֵּן לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל וְלֹא לְיַחֲדִיד, וְעַתָּה שֶׁפְּרַחַת נִשְׁמַתֵּיהּ אֲן אֵינוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִנָּה הֵם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּדִי שִׁיקְבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה, בָּהּ שְׁעָתָא אַהֲדַרְת אֲוֵרִיתָא נִשְׁמַתֵּיהּ דִּישְׂרָאֵל כָּל חַד וְחַד לְאַתְרֵיהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הַחֲזוּרָה הַתּוֹרָה נִשְׁמַתֵּיהּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל כֹּל אַחַת וְאַחַת לְמִקוּמָהּ, כִּי אֲוֵרִיתָא אֲתַקִּיפַת וְאַחֲדִית בָּהּ בְּנִשְׁמַתֵּיהּ לְאַהֲדָרָא לְהוּ לִישְׂרָאֵל הַתּוֹרָה הַתַּקִּיפָה וְאַחֲזָה בְּנִשְׁמַתֵּיהּ שְׁעַלּוּ לְכִסָּא הַכְּבוֹד כְּדִי לְהַחֲזִיר לְיִשְׂרָאֵל הָדָא הוּא דְכְּתִיב תּוֹרַת ה' תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ

לֹא יִהְיֶה לְךָ לְתַתָּא, רְזָא דְתַרְיִסְר חֵינּוּן תַּתְּאִין. לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פְּסָל, פְּסָלוּ מֵהוּא אֲתֵר עֲלָאָה מֵהוּא אֲתֵר קְדִישָׁא. פְּסָל, פְּסוּלָת דְקְדוּשָׁה, דְאִיהוּ רְזָא דְטַעֲוָא אַחְרָא, וְרְזָא דָא פְּמָה דְאֵתְ אָמַר (יחזקאל א ד) וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצְּפוֹן וְגו'. וְכָל תְּמוּנָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שם) וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת, פִּי אָנְכִי יְהו"ה אֱלֹהֵיִךְ, בְּגִין לְאֲתַעְרָא לְבָא לְגַבִּי עֵילָא וְלֹא לְנַחְתָּא לְתַתָּא, וְלֹא לְמַקְרַב לְתַרַע בֵּיתָה.

א"ל קנא, דקנאה איהו ביהווא אתר, ורזא דא (משלי ל כא) תחת שלש רגזה ארץ, ואיהו לא תעשה לך חד, פסל תרין, וכל תמונה תלת, וארץ דא, על דא (דף צא ע"ב) אתרגיזת.

מתוק מדבש

למטה, כי האדם בבחירתו יעלה למעלה בקודש ואם ירצה ירד למטה אל הטומאה, וְלֹא לְמַקְרַב לְתַרַע בֵּיתָה ואפילו לא להתקרב לשער הבית של הע"ז.

א"ל קנא, דקנאה איהו ביהווא אתר שהוא מקנא במקום זה, ר"ל הקב"ה מקנא למי שפוגם במדת המלכות ע"י שמניח את הקדושה ונוזקק אל הקליפות, וְרְזָא דָא וסוד זה מש"כ תחת שלש גופי עבירות, רגזה ארץ שהיא המלכות שנפגמת ע"י החטאים, והקב"ה שהוא אל קנא תובע את עלבונה, ואמר וְאִיהוּ ואלו הם ג' גופי עבירות לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ חֵד שלא תעשה שום ע"ז בעולם אפילו שלא יהיה בדמות זכר ונקבה, פְּסָל תְּרִין ואין צריך לומר שלא יעשה דמות זכר שהוא הפסל, וְכָל תְּמוּנָה תְּלַת שהוא דמות נקבה, שהם כולם בכלל ע"ז, וְאָרְץ דָּא, עַל דָּא (דף צא ע"ב) אֲתַרְגִּיזַת וארץ זו שהיא המלכות רוגזת על כל אחד מהם, והקב"ה תובע את עלבונה כי הוא א"ל קנא. (דף צא ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך ו עמ' רפורפח)

לֹא יִהְיֶה לְךָ, לְתַתָּא הוא מדבר בחלק המושג באלהות"ת לתחתונים, רְזָא דְתַרְיִסְר חֵינּוּן תַּתְּאִין הוא הסוד של י"ב חיות התחתונות, שהם י"ב מלאכי המלכות הנושאים מרכבתה, ובאה אזהרה שלא תעשם לאלהים אחרים. לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פְּסָל הוא לשון פסול, כלומר פְּסָלוּ מֵהוּא אֲתֵר עֲלָאָה מֵהוּא אֲתֵר קְדִישָׁא שהקליפות נפסלו ממקום העליון שבמלכות, ונפסלו ממקום הקדוש של בחינת התפארת ונדרחו למטה. ועוד פירוש פְּסָל, פְּסוּלָת דְקְדוּשָׁה כי הקליפות הם מותרים הקדושה שיצאו מסיגי הגבורות, דְאִיהוּ רְזָא דְטַעֲוָא אַחְרָא שמהם נעשה סוד אלהים אחרים, וְרְזָא דָא פְּמָה דְאֵתְ אָמַר וסוד זה רמוז במש"כ וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצְּפוֹן וְגו' שהיא קליפת הזכר, ומש"כ וְכָל תְּמוּנָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְאִשׁ מִתְּלַקַּחַת היא קליפת הנקבה, והיא כח הדין אש החיצוני המתלקחת ונאחזת בקדושה. ומש"כ עוד פִּי אָנְכִי ה' אֱלֹהֵיִךְ בא להורות אחר שנודע לך מענין הקליפות בְּגִין לְאֲתַעְרָא לְבָא לְגַבִּי עֵילָא וְלֹא לְנַחְתָּא לְתַתָּא שצריך אתה לעורר את הלב לעלות למעלה ולא לרדת

שבח דא שירתא

כי לימוד הזוהר בגירסא בעלמא הוא בונה עולמות, וכ"ש אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד יעשה תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה. (כסא מלך תיקון מ"ג אות ס')

פרשת יתרו תשפ"ב

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ה

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט בים
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות: